

som bleve førte i den Anledning, og disse Kampe vare af en saadan Natur, at Skatte-lovene mange Gange vare lige ved at strande paa disse Spørgsmaal. Nej, det var Venstre, som fik den kommunale Ejendomsskyld, og Statsejendomsskylden ogsaa, gjort brugelig, og Venstre har Æren for, at den blev omformet i en saadan Skikkelse, at den kunde praktiseres, og naar det ærede Medlem vilde paastaa, at det var Ministeriet Sehested, som havde Æren for denne Lov, saa kunde han med samme Ret paastaa, at Skovejeren har Æren for den Stol, jeg staar her og holder paa Ryggen af, fordi han i sin Tid har solgt en Kævle til Møbelsnedkeren. Nej, hvis man havde gennemført den Skattereform, som det ærede Medlem satte saa høj Pris paa, saa vilde det have været den mærkeligste sociale Reform, man endnu havde set. Det har, som sagt, forundret mig meget, at det ærede Medlem nu kommer her i Salen og fremsætter saa uholdbare Paastande. Jeg kan finde en Undskyldning for det i, at han jo er et yngre Medlem og ikke som vi andre har gennemlevet de Kampe, vi have maattet føre for netop at faa den Sehestedske Ejendomsskyld omformet i en saadan Skikkelse, at den kunde lade sig føres ud i Livet.

Jeg skal dermed forlade det ærede Medlem, men jeg vil gerne, inden jeg slutter, blot gøre nogle faa politiske Bemærkninger i al Almindelighed. Jeg vil gerne, ligesom mange andre ærede Medlemmer, udtale min Glæde over, at vi i Aar paa Tingets Bord fra Ministeriets Side have set forelagt en hel Række af gode sociale og humane Lovforslag, og det har glædet mig ganske overordentlig at høre den højt-ærede Konseilspræsidents klare og bestemte Udtalelser med Hensyn til det Spørgsmaal, som ligger os alle saa varmt paa Sinde, nemlig den kommunale Valgret. Dette har glædet mig meget, fordi jeg er overbevist om, at baade de sociale Lovforslag, som i dette Øjeblik ere fremlagte paa Tingets Bord, og de Lovforslag, som den høje Regering forbereder, som Toldreformen og forskellige andet, ere af en saadan Natur, at de ville bidrage til at styrke saavel Ministeriets som Venstres Stilling ude i Befolkningen og derved skabe den nødvendige Baggrund for disse Reformers Gennemførelse. Derfor glæder det mig meget at se, at vi i Aar have faaet et Arbejdsstof her paa Tingets Bord af den Natur, som den store Befolkning kræver.

Jeg skal kun gøre disse faa korte Bemærkninger, men vil dog endnu gerne,

inden jeg slutter, lige med et Par Ord nævne en enkelt Sag. Det er den saakaldte Støvringssag. Jeg vil udtale min Tilfredshed over den højtærede Kultusministers Udtalelser forleden Dag om, at han vil medvirke til, at denne Sag kommer i Orden. Jeg er meget tilfreds dermed, fordi denne Sag i kirkelige Kredse har vakt megen Bitterhed, der bør borttrykkes, og jeg glæder mig over, at Sagen kan komme til en Ordning ikke mindst for de to Biskoppers Skyld, hvis uheldige Indgriben har medvirket til, at Sagen er kommen i et uheldigt Spor. Den højtærede Minister sagde, at han kunde dog ønske, at Sagens Ordning blev udsat, indtil Kirkekommissionen havde udtalt sig om Sagen. Jeg vil dertil sige: Ja, selvfølgelig gælder det jo ikke om, at Sagen ordnes i Dag eller i Morgen, naar bare den kommer i Orden, men jeg tror dog ganske vist, at jo før denne Sag kunde ordnes, des bedre vilde det være.

Mølgaard-Nielsen: Siden jeg i Gaar forlangte Ordet for at udtale min Tilslutning til dem, som have fremsat Ønsker om en Forsøgsstation i Vestjylland, har den ærede Landbrugsminister jo i Dag udtalt sig om sit Syn paa denne Sag, og jeg kan ikke nægte, at det ligesom overraskede mig en lille Smule; jeg blev en lille Smule skuffet, og jeg tror, at det samme var Tilfældet med et Par ærede Medlemmer, som staks efter toge Ordet, det ærede Medlem for Herning (R. Nielsen) og det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen). Men ved at tænke nærmere over denne Sag finder jeg alligevel, at Ministeren i Grunden er i sin gode Ret. Naar han siger, at der er forskellige Grunde til at gaa frem med Varsomhed, og at der maa særlige Grunde til at godtgøre, at de bestaaende Stationer ikke ere tilstrækkelige, kan jeg godt forstaa, at han ikke har fundet de Opfordringer, der ere stillede til ham, vægtige nok til at være afgørende, saa at han har kunnet stille Forslag om nævnte Forsøgsstation ved Siden af den i en længere Aarrække paatænkte Station paa Fyn, og naar den ærede Minister bagefter udtalte, at han var villig til at forhandle om Sagen, synes jeg, at man i Grunden derved kan føle sig trøstet. Thi da der har vist sig stor Tilslutning her i Salen, og det samme sikkert ogsaa vil gøre sig gældende i Finansudvalget, er jeg vis paa, at de Grunde, Ministeren har savnet, nok ville komme frem, og jeg tør derfor udtale et godt Haab om, at han efter sin